

Voor de haan driemaal kraait

‘Ik ken een meneer met een poedel en die praat tegen zijn hond alsof het een kind is.’

Ik ben op een feestje en sta samen met nog een paar mensen in een kring om de spreekster heen. Deze staat met een glas in haar hand te genieten van de aandacht. Ze gaat nog even door: ‘Zooooo, Meisjepeisje, jij bent wel moe na zo’n lange wandeling, hè?’ kirt ze, de meneer met de poedel imiterend.

‘En die poedel heeft een jásje aan, nou jaaaaa!’

De mensen om haar heen slaan zich op de dijnen en doen van: ‘Woehahaha.’

‘Woehahaha,’ doe ik ook een beetje halfslachtig mee, maar het gaat niet echt van harte.

Ik praat namelijk ook zo tegen mijn hond, al heeft hij dan geen jasje aan. Om eerlijk te zijn, ik klets hem de oren van de kop. Ik weet dat dat niet zo hoort, honden praten onderling ook niet met geluid, maar het gaat vanzelf. Ook heb ik koosnaampjes voor hem. Ik geloof niet dat Bo er veel last van heeft. Hij antwoordt altijd met een brede kwispel, een poot of een tongzoen.

De spreekster raakt nu echt op stoom en haalt nog meer hilarische voorbeelden aan van wat de poedelmeneer allemaal tegen zijn hond zegt.

Ik probeer een beetje ongezien uit de kring weg te schuifelen, maar de spreekster heeft me in de gaten. ‘Zeg, jij hebt toch ook een hond?’ roept ze me terug. Alle ogen zijn op eens op mij gericht.

Ik mompel iets vaag bevestigends en probeer me uit de kring te wurmen, die zich plotseling sluit. Ik kan geen kant op.

Ze vraagt wat voor hond ik heb. En waar hij vandaan komt.

‘Een kruising uit Spanje?’ schreeuwt ze, triomfantelijk in het rond kijkend, ‘dan kook je zeker ook paella voor hem!’

Geschater uit de menigte.

‘En heb je ook koosnaampjes voor hem?’

Ik ontken natuurlijk. In mijn gedachten kraait een haan.

‘Maar je praat wel tegen hem?’

Ik ontken weer en vertel de groep huichelachtig dat je beter non-verbaal met honden kunt communiceren. Weer die haan.

Als ik me uit de kring gewurmd heb, loop ik naar het buffet. Daar staat een dame die het gesprek van afstand gevolgd heeft.

‘Ik heb een kat’, zegt ze, haar bordje vol stapelend met huzarensalade en stukjes stokbrood. ‘Wat leuk, hoe heet hij?’ vraag ik, haar voorbeeld volgend met de huzarensalade. Ook steel ik het trosje garneringsdruiven.

‘Chester,’ zegt ze, me strak aankijkend, ‘maar ik noem hem Schattekontjepluizepoes.’

Ik verslik me in de druif die ik net in mijn mond steek. ‘Eg waaw?’ hoest ik met tranen in mijn ogen.

‘Jazeker’, zegt ze met een alwetend lachje. ‘En hoe heet jouw hond?’

Zal ik het zeggen? Met het risico mijn reputatie én die van Bo om zeep helpen?

Dan waag ik de sprong.

‘Mijn hond heet Bo,’ zeg ik, ‘maar ik noem hem Snoetetoe-

tje. En soms Meneertje Stinkie.’

Ze knikt alwetend. ‘Zoiets dacht ik al,’ zegt ze en leunt tegen de buffettafel aan. Ik kom naast haar staan en gezamenlijk kijken we naar de nog steeds lachende groep. We delen het trosje druiven.

De haan is stil.